

PAGKAGISING, NATUKLASAN NIYANG MAY TUMUTUBONG KABUTE SA BUTAS NG KANYANG ILONG

(WHEN HE WAKES UP, A MUSHROOM IS SPROUTING FROM HIS NOSE)

MULA SA “PUSO SERIES”

(FROM “HEART VARIATIONS”)

Carlo Pacolor Garcia
carlopacolorgarcia@gmail.com

trans. Michael Balili
michael.balili@me.com

About the Author and Translator

Carlo Pacolor Garcia writes fiction and drama; does film and stage direction; and sometimes acts, critiques, translates, writes essays, does TV campaigns, and collages. His essay, “Affirmations, or an HIV Rhapsody” was published last year in *Likhaan: The Journal of Contemporary Philippine Literature*. His other works can be viewed in his portfolio blog “Ang Modernisasyon ng Puso.” He lives in Quezon City.

Michael Balili lives in Cubao.

**PAGKAGISING, NATUKLASAN NIYANG MAY TUMUTUBONG
KABUTE SA BUTAS NG KANYANG ILONG**

Dahil marunong naman siyang magluto, sinahog niya 'yon sa itlog. Nang sumunod na araw, sa pagitan naman ng kanyang kilikili, imbis na buhok ay may nakausling isang sanga na may malalagong dahon sa dulo't namugad do'n ang mga ibon, at pagdating sa trabaho ang bati ng kanyang mga kaopisina, uy, ang ganda ng kulay. Matapos ang ilang linggo, gubat na siya. Lumabas sila isang gabi ng kanyang asawa at ang tanong nito sa kanya, mahal, hindi mo ba hinahanap balat mo, ako kasi, oo, puro ka lupa, lumot, mga uod, at 'yong hininga mo amoy ng nabubulok na kahoy? Gusto mo bang bumalik ako sa dati, tanong ng gubat. Oo naman. Kaya, di alintana ang trapik, umibis ng kotse ang gubat, at habang nakamasid ang mga nakalulan sa dyip, taksi, bus, at kani-kanilang mga sasakyan, mga saksi sa dahan-dahan nitong pagkakalansag, sangkatutak na halama't hayop na nagsilanta't naging kalansay at abong nagkalat sa lansangan, sabay-sabay silang umiyak, hanggang sa maging isa na lang itong butil ng binhi. Pero nang naging berde ang pula ng stoplight, nagsipagbusina din naman sila't naghiyawang, 'wag kayong hahara-hara sa daan! Di man lang lumuha ang asawa na pinulot ang binhi, nagmaneho palayo, at itinuloy ang pagkain sa labas tulad ng napag-usapan. Umuwi siyang nasa bulsa pa rin ang binhi. Pagdating na pagdating sa kanilang silid, ipinatong niya ito sa gitna ng kama't tuluyan siyang nagtalop. Nagtalik sila ng buto. Ilang araw ang lumipas. Wala pang nakakakita o nakakakausap man lang sa magkapareha. Daling napagkasunduan ng mga kaibiga't kamag-anak na dalawin ang mga ito. Pagdating, naro'n pa rin naman ang kotse't mga kasangkapan pero hindi ang mag-asawa. Biglang may kumaluskos sa kanilang silid. Nagsihangusan silang lahat, kumakabog ang mga dibdib, pero pagbalagbag nila sa pintuan, wala ni isa man sa kanila ang nakaimik. Hindi kama ang kanilang naabutan kundi isang pagkalaki-laking butas sa gitna ng silid. Dahan-dahan silang lumapit hanggang sa masilip na nila ang lalim at dilim, at may tumawag pa nga sa pangalan ng magkapareha, pero walang sumagot, ni alingawngaw. Saglit silang namalagi ro'n, nag-aabang kung may mangyayari ba, kung bigla na lang gagapang palabas ng butas ang mag-asawa pero walang naganap. Sa paglipas ng mga araw, isa-isa silang nagsialisan, dismayang-dismaya, kasi ang ungot nila, puwede pala 'yong mangyari, aba, di ba dapat masundan pa 'to nang mas kagila-gilalas! Pero hindi. Nanatili hanggang dapit-hapon ang pinakahuling taong nagpasyang iyon na talaga ang huli. Kakilala niya ang mag-asawa sa isa pang kakilala na mayro'ng kakilala ng kung sinong katekt ng dentista ng mga 'to. Nanalangin siyang may lumitaw naman sanang kahit kaliit-liitang insekto para mayro'n naman siyang maipagyabang sa kanyang mga kaibigan, may insektong lumabas sa butas 'kala 'nyo, pero nang tuluyan na ngang lumubog ang araw, napagtanto niyang iyon na nga, talagang wala. At paglabas na paglabas niya ng

bahay, nakarinig siya ng dagundong at umuga ang lupa, at buung-buong nilamon ng butas ang bahay. Kapagka, napagkasunduan ng mga ekspertong dulot ng isang sinkhole ang nangyaring pagguho, “a fairly common geological phenomenon” sa kanilang mga talá. Habang pagtagal sa usap-usapan sa mga kanto, ‘di na rin nababanggit ang mag-asawa gayundin ang gubat, at ang naging paniwala kalauna’y palabok lamang iyon sa kuwento. Hindi man lang makababag-damdamin o totoo.

WHEN HE WAKES UP, MUSHROOMS ARE SPROUTING FROM HIS NOSE

Since he knows how to cook, he puts them in his omelette. The next day, a tree branch limbs out from his armpits: instead of hair, a tuft of leaves with birds nesting; what colors, his coworkers commented as they greeted him hi. After a few weeks, he becomes a forest. While driving out to dinner one night, his wife asks if he ever misses his old self, his skin now soil, peat, fungus. Earth. His breath the smell of tree rot. Do you want me to go back to my old self? the forest asks. Yes, because I miss it, his wife answered. In the middle of traffic, the forest gets out of his car while passersby, motorists, people commuting in jeepneys, taxis, buses, and cars witness as he slowly disintegrates: plants and animals wilt and die—everyone cries as everything becomes bone, then ashes, then everything implodes into a single bead. A seed. The wife didn't shed a tear as she cups the seed on her right palm. When the light turned green, the thoroughfare moves on honking at the wife to get out of the road. The wife eats dinner alone, as planned. She goes home with the seed in her pocket. She places the seed in their bedroom, undresses, and makes love to the seed. Nobody hears anything from the couple even after a few days. The couple never contacted their friends and relatives so they become worried and visited their house. The car was in the garage and the furniture is untouched when they get there. They hear a faint rustle from the bedroom. Slowly they go to where the sound comes from and opens the bedroom door. To their surprise, instead of a bed, there is a hole in the middle of the room. They called the couple's name and their voices echo in the dark. Nobody answered. They stayed there for a while hoping that the couple will crawl out of the hole soon but nothing happens. As days passed, their friends and relatives grew tired of waiting, one by one they go home. Disappointed by the hole and their uneventful waiting, they want more than this, something spectacular, fantastic, a betrayal of their everyday. The couple are on the right track. One by one they go home until only one person remained. He stays until sundown and decides it will be his last day waiting for something to happen. He knew the couple from a friend of a friend of their common dentist. He prays for anything to appear from the hole, even for the tiniest insect to leap out of it. The sun sets and the hole gapes mocking him. As he steps out of the house, he hears a rumble, the ground begins to shake, and the house was swallowed by the hole. Experts would later report about the sinkhole; soon, in conversations, the husband and the wife will not be mentioned, nor the forest the husband becomes, just a side story to gild a "fairly common geographical phenomenon." Not even plaintive or something that happened.

MULA SA “*PUSO SERIES*”

#1

Matibay at isa sa naging tatak ng sinaunang industriyalisasyon, mahalaga ang **Pusong-Bakal** sa pagbabalangkas ng anumang istruktura—bahay, gusali, tulay, atbp.—at kung gayo’y maaaring ihulma sa anumang naising hugis, idarang lang sa init na may 1538°C: Yari dito ang espada at kutsilyo, ang katuturan ng bala at baril, ito ang katawan ng sasakyan, ang tadyang ng mga nagtatayugang tore’t gayundin ng kalinggit-linggitang pakaw ng hikaw, diente de rueda sa gulong ng mga orasan, ang susing sukbit-sukbit para mabuksan ang mga pintuan. Ito, samakatuwid, ay praktikal at ordinaryo. Ngunit sa katagalan, maingay ‘to at maingit, tulad ng mga bisagra sa tahanan, gaya ng pabrikang inabandona, ng mga tubong butás at tinatagasan. Anumang ingat o alaga, wala itong takas sa panahon, at mas lalung-lalo na sa tubig at oxygen na di nito kaya kailanmang iwasan, ang nagpapabilis ng kanyang oxidation. Walang mintis na mawawala ang makináng nitong pilak-abong baluti pagkat ang Pusong-Bakal na may maraming gamit ay kakalawangin.

#3

Ang **Pusong-Papel** ay maaaring: itiklop at ilagay sa sobrang sinelyuhan (ng laway) at ipadala nang walang lagdang pangalan; itiklop at gupitin sa mga sulok nang sa gayo’y pagbuklat, mistula silang mga taong pinaghinang-hinang ang mga kamay; puniti’t pagpira-pirasuhin; biluti’t ilagay sa dulo ng straw para balang pansumpit; lamukusin; pero bago lamukusin, pwede rin naman muna itong guhita’t sulatan; i-recycle dahil galing ‘to sa mga puno; ngunit kung wala namang pagkalinga sa kalikasan, ikalat sa daan; ipaskil sa pader; ipakain sa kambing; gawing konfeti tulad ng ginagawa ng mga batang bakla; gawing tagak o palaka; eroplanong sumabit sa kable ng koryente o bangkang ayaw lumutang-lutang sa ragasa ng estero; sagutan tulad ng sa pagsusulit; maglaman ng mga narating at natapos; lunan ng marriage certificate, birth certificate, kontrata sa lupa, karapatang-ari sa bahay; naka-file sa di kailanman nasisinagang mga kabinet sa loob ng mga gusaling panggobyerno; patunay na ika’y pumanaw na; sunugin gaya ng isang tumpok ng mga librong ayaw ipabasa; impukan ng mga titik at ng mga salita at ng mga ideya; manugat; pampunas sa puwet; ang di na masisilayan pa ‘pag nailipat na lahat ng tula, nobela,

dula, pilosopiya’t kasaysayan sa Internet; dahilan ng mga silid-aklatan; katapusan ng mga pakikipagtagpo; puti’t malinis; dumihan.

#5

Aso’t pusa ang madalas magkaroon ng **Pusong-May Uod**; kagat ng lamok ang pangunahin nitong sanhi. Isang gabi habang naglalakad, nakakita ako ng isang kulay abong kuting na mag-isa’t nanginginig sa tabing-daan; pinulot ko siya’t inuwi at pinangalanang Nancy Botwin, isa sa pinakahinahangaan kong babaeng karakter sa telebisyon. Sinubukan ko siyang pakainin ngunit ayaw niyang kumain, tinangkang painumin ng gatas ngunit gano’n din. Inobserbahan ko siya. Ngiyaw siya nang ngiyaw sa gabi at sa umaga naman, puno ng lusaw na tae ang pinagbahayan ko sa kanyang kahon. Mali kaya na tinanggal ko siya sa lansangan? Mas mataas kaya ang tsansa niyang mabuhay kung hinayaan ko na lamang siyang maglimayon tulad ng iba pang pusakal? Asa’n ba kasi ang kanyang ina? Naisip ko, baka naman kailangan lamang niyang maglakad-lakad sa buong buhay, ngunit maging iyo’y pawang hirap na hirap siyang gawin, at higit sa lahat, kapuna-punang hindi matigil ang matindi niyang panginingig. Anong payat at liit ni Nancy Botwin! Hindi na ‘ko nakatiis, tinawagan ko ang kaibigan kong beterenaryo; inisa-isa ko sa kanya ang mga sintomas: ayaw kumain, hindi mapakali, at panay ang panginingig. Nang tawagan niya ‘kong muli, ipinaalam niya sa aking marahil mayro’ng heartworm ang aking inampong kuting. Mula sa lamok na may bitbit nito, tutungo ang parasitiko sa baga ng hayop at kapag ito’y tuluyan nang lumaki’t nag-multiply, kakalat ang pumpon patungong puso kung saan patuloy pa itong dadami; kapagdaka, ‘pag di na makayanan ang presyur ng di malirip na bilang ng yaring mga mananakop—gayong ‘sin’nipis lamang sila ng sinulid—bibigay ang kawawang puso at sasambulat. *Dirofilaria immitis*; kakatwa, bulaklak ang naiisip ko’t hindi matatakaw na parasitiko, malamyos at bumubukadkad. Pag-uwi ko isang araw, inilibing na nila si Nancy Botwin. Hindi nga ba’t kay hirap apulahin ng hindi nakikita lalo pa ng di mo mismo nadarama?

#6

- Itaga mo sa bato. Nakapagitan sa dalawang nag-uumpugang bato. Batu-bato sa langit ang tamaan ‘wag magalit. Batong ipupukpok sa sariling ulo.

- Ang daigdig ay bato; bato ang mga burol, ang mga bundok, bulkan, talampas, at mga lambak; batong napino ang mga buhangin sa dalampasigan; ang sumasagka sa malalakas na alon.
- Ang bato ay tahimik, pinanonood lamang nitong uminog ang daigdig.
- Hanggang ngayon, pinagtatakan pa rin ng ilang mga siyentista ang insidente ng mga batong nag-iiwan ng *sarili nilang* mga bakas ng paggalaw sa gitna nang malalawak at walang lamang mga disyerto; minsan diretso, minsan paliku-liko; minsan isa, minsan may kasama. Impertente na ang tanong sa kun’sino at ano ang nagdasog sa kanila, ipinagpapalagay na *wala* sapagkat nasa gitna nga naman kasi sila ng kawalan; animo’y ba mas madaling isipin—at mas lohikal kung gayon—na ang nagdulot noo’y ang kasama-sama na nitong mga puwersa mula pa nang isilang ang mundo: lupa, araw, hangin, buwan, kalawakan. Hindi naman kasi kayang lumakad mag-isa ng bato, hindi ba?
- Kung sino sa inyo ang walang sala, siyang unang bumato sa babaeng ito; *ibato mo*; pa’no nangyaring ang isang bagay na pagkatigas-tigas, bagay na pwedeng manakit o pumatay, ang siya ring nag-uuring pandiwa sa wika?
- Pumulot ng bato si David—ang David ni Michaelangelo’y naglilimi, ang kay Donatello naman, bata’t malamya, at ang kay Bernini, nasa gitna ng aksiyon, galit at nanggagala—*at ibinato* niya ito kay Goliath; ano kaya ‘yon, igneous, sedimentary, o metamorphic?
- Pusong-Bato. Malupit. Walang pakiramdam. Manhid. Di makatao. Ang bato ay malamig, ang bato ay bato at wala nang iba pa, ang halimbawa *par excellence* ng kawalang buhay; sipai’y gugulong, ihulog sa tubig at lulubog. Ngunit, ano’t pagkadali-daling unawain: “wag ‘yan, pusong-bato ‘yan.” Bakit? Sapagkat siya’y may mass, solido’t may bigat: may nanghingi ng tinapay, bato ang ibinigay.
- Sa larong jack-en-poy, talo ng papel ang bato, ngunit talo naman ng bato ang gunting (kung bakit sa simpleng pagbabalot ay nagagapi na ng papel ang bato, hindi na mahalaga); minsan, may nagtangkang magdagdag ng elemento sa laro: ulan: talo ng ulan ang papel pagkat kaya siya nitong tunawin, ang gunting pagkat kakalawangin, pero pa’no ang bato? Umulan nang umulan ngunit ang bato ay di natinag, nanatiling gano’n sa loob ng libong taon at ilang libo pa...
- Tumitig ka kay Medusa at magiging bato ka; kalsipikasyon, ang pagtigas nang malalambot na tisyu; *aortic valve stenosis*, sakit sa puso. Maaaring

hinuhaing inatake sa puso ang mga nagsipagtitig sa kanya: nabigla, nagulat, at sa isang banda, nasuklam: identipikasyon na ang pagkabighani’y siya rin mismong pagkaagnas. Kabaligtaran nito ang kuwento ni Magdalena, siya ring babaeng nasa laylayan tulad ni Medusa. Siya nama’y nais patayin ng madla sa pamamagitan nang pagpukol ng bato dahil siya ay puta. Maaaring basahin: sa pamamagitan nitong mga bato, ibinabalik namin sa’yo ang ikinalat mong kasalanan, maluwa sa loob, taus-puto. Pero masasalba siya, di tulad ni Medusa, sapagkat haharang si Yeshua—Herakles sa ikonografiya—ang humarang direkta sa kanilang mga titig mula sa siyang bagay na kanilang kinahihindikan (babaeng ahas ang buhok), na kung kaya naman hindi na maaaring itatwa pa, samakatwid, ang pagpaslang sa sarili nilang mga lunggati. Wala nang maaari pang pagtampulan ang bato sa kanilang mga kamay; ito’y pagsuko, sa wakas, na sila ay malalambot at makasalanan: sapagkat ang taong may batong-puto lamang ang di kayang makadama ng matindi’t nakapandidiring kalibugan.

#7

Ang **Pusong-Nadiskaril** ay ang pusong gumugulong sa putik ng lansangan. Ito ang madungrit na Cubao ni Tony Perez no’ng Unang Panahon, noong may mito pa sa Siyudad. Ngayon, wala nang mito sa Siyudad, maging ang kanyang pagka-Siyudad ay pumanaw na—wala na ang gawa-gawang tren ng imahinasyon na naglalakbay sa gabi’t naglalagalag, siyang nagdadala sa kanyang mga tauhan sa madidilim na sulok—sa singit o sa pusod, kung anumang bahagi ng katawan ang inyong nais – upang malango sa alak o magpakalunod sa libog na bunsod ng lungkot na tanging sa nilalang na tinataningan ng tangis ay ang kanyang tanging pag-asa ng kaligtasan. Kung maglalalatag ka ng mapa, ang Pusong-Nadiskaril ay ang lupang kinaligtaan at ngayo’y nililinis at iniimis tulad naman talaga ng hinaraya rito noon pa man ng kanyang mga arkitekto. Ang “metropolis,” o ang lugar kung saan ang pagsasama-sama ng mga indibidwal na ‘di naman talaga kailangang magkakakila-kilanlan—ngunit may pahuni-huning pakiramdam ng pakikiisa—ay ang siya ring lugar kunsá’n nila maaaring isiwalat ang kanilang maliliit at walang kuwentang mga pag-aagam-agam at pagkabalisa na animo naman may gusto talagang makinig na siya mismong hiwaga ng pagbabakasakali. Wala nang lugar na ganito kung saan pwede pang ipadarang sa aspalto ang puso upang tuluyang malusaw, o mapagkit tulad ng isang nahulog na barya sapagkat ang lahat ay nilalatangan na ng mga nagtatayugang sapin-sapin—na ang kakatwa’y ang mga idinadalisay na espasyong ito’y ang siya naman talagang nasa gilid-gilid, nakatanaw sa tipunan ng burak at tae, di pintig ang sitsit kundi kalam. Di na pwedeng magpatuloy ang Pusong-Nadiskaril sa Bagong

Kaayusang ito sapagkat ang ligid ng pananalansang ay di na papipigil sa pagtikom, hindi dahil sa hindi na ito pinapayagan, hindi dahil sa ito’y pinopolisiya, kung hindi, itinuturing na kasi itong isang palamuti, tulad ng taong-grasang katutuliro pa lang at hinihiling na kausapin ka’gad ang sarili upang maging lehitimo na talaga siyang mamamayan ng kalsada—grasa bilang kosmetiko; gayundin, wala nang putik na maaari pang paglunuyan. Kung gayon, sa Bagong Siyudad, ang Pusong-Nadiskaril ay isa na lamang napaglumaang uso, tulad ng isang nakaligtaang pasilyo ng laway at halik, ng kanto ng dugo at dumi sa ilalim ng kuko, ang taimtim na pagdukot mula sa dibdib upang ialay sa estranghero, madapurak at magpadapurak, upang may makapulot ng hibla man lang ng ugat nang pumipintig-pintig na laman, at upang isuot pampagara o kaya pampatse sa isang napaglumaang maong na ipanlalakad ulit para naman “maiba.”

FROM “THE HEART VARIATIONS”**#1**

Tough and one of early industrialization’s trademark, the heart of steel is important in composing the blueprint of any structures—houses, buildings, bridges, etc.—and can be manufactured into whichever shape once it achieves its melting point of 1538°C. Swords and knives are fashioned from this; trajectories of bullets, heft of guns, are shaped from this; doors and bumpers of cars, radiators; towering buildings, hooks of earrings, clockwork of watches, a hanging key left at the lock. In time, hearts of steel moan and rattle. Hinges of doors, abandoned factories, leaking pipes . . . eventually oxidation kicks in, water and oxygen strip its sheen, its silver luster corrodes. The steel heart, with its many uses, in the end, rusts.

#3

The paper heart can be folded and placed in an envelope, sealed (by licking), and stamped even without the name of the sender. It can be folded, then snipped at all corners so that when opened, they look like little people holding hands; it can be shredded into tiny pieces; before shredding, it can be written on, drawn; it can be recycled into more paper (if recycling is not your thing, you can throw it on the street); it can be posted on walls, can be fed to goats; it can be turned into confetti (the way gay kids do in secrecy); it can be folded into origami, a crane, a frog; it can be an aeroplane caught in electric wires or a boat floating in the sewer. It can be an answer sheet, a diploma, land title, a marriage contract, a birth certificate, filed in rows of cabinets in gusaling panggobyerno that never to see the light of day, your death certificate. It can be burned like piles of banned books, a repository of arrested correspondence. It can be used to wipe the shit from your ass. It can be forever lost once every poem, novel, drama, philosophy, and history books, are digitized and uploaded to the cloud. A clean slate; marred.

#5

Dogs and cats are the usually hosts of heartworms, transmitted by mosquitoes. One night while walking home, I saw a gray kitten, alone and trembling in the sidewalk. I picked it up and named it Nancy Botwin, after one of my favourite TV characters. I tried feeding Nancy Botwin but she wouldn't eat and refused milk or water. She meowed all night and in the morning, I observed that her box is littered with diarrhea. Was it wrong when I took her off the streets? Will she have higher chances of living if I let her roam the street like the other strays? Abandoned, motherless, I wonder if she needs to meander her whole life, but even this aimlessness is hard for her, she trembles every time she walks. I wanted Nancy Botwin to get well. I called my friend who is a veterinarian and told her the symptoms: a lack of appetite, severe restlessness, and uncontrollable shaking. When she called back, she told me that Nancy Botwin has all the signs of a heartworm infection. From its carrier, the parasite will move to its host's lungs, the larvae mature and spread to the heart, multiply in number and infest the pulmonary artery and the right part of the heart, until the heart couldn't take it anymore. There are just a list of things the heart can take. The single worm is as thin as a thread, *Dirofilaria immitis*, strange how it sounded more like a flower's name rather than an invasive parasite, tender and in bloom. When I got home one day, my family already buried Nancy Botwin. Isn't it futile to save someone from something you can't see, even so, something you can never actually feel?

#6

- Etched in stone. Stuck between a rock and a hard place. Throw stones at the sky, whomever it hits should not get mad. Hit your head against a wall.
- The Earth is big rock, hills, mountains, volcanoes, plateaus, valleys, rocks. Sands along beach lines are rocks, refined in the infinite clash of shore, wave.
- Rocks are still. They watch the world turn.
- Scientist are still baffled by the strange movements of rocks leaving their own trail across desert floors: straight, swerving, sometimes solitary, sometimes in pairs. It's probably quite obvious to ask who or what makes them move; it's safer to assume that nothing did since they are in the middle of nowhere with no external factor to move them, as if it's more logical to assume that it

was forces they’ve had for a long time, think geologic time, that did it: dirt, the sun, wind, the moon, the cosmos. Because a rock can’t really walk, can it?

- *He that is without sin among you, let him first cast a stone at her.* Stone to death: how did an object so tough, an object able to cause pain and death, becomes in language, a verb?
- David picked up a stone—Michaelangelo’s David mutes, Donatello’s, soft, Bernini’s angry and determined—and flung it straight at Goliath: what was it though: igneous, sedimentary, or metamorphic?
- A heart of stone is cruel, indifferent, unfeeling, brutal. A stone is cold, it is what it is and nothing more, a lifeless thing *par excellence*. Kick it and it will roll, drop it in water and it will sink to the bottom. But it is so easy to understand, not to mind a person with a heart of stone. As if we all know the answer—if you ask for bread, he will give you a stone—from the start.
- In rock-paper-scissors, paper beats rock, but rock beats scissors (why in the simple matter of wrapping a rock with paper beats it is out of me). Once, someone added an element to the game, rain: rain beats paper, because it can drench it; a pair of scissors will rust; but a rock? It rained all day and the rock is unyielding, for a thousand years, and a thousand more.
- Stare into Medusa’s eyes and you’ll turn into stone—calcification: the hardening of soft tissues; *aortic valve stenosis*, a heart disease. It can be inferred that those who looked into her eyes suffered a heart attack: in awe, half-amazed, half-abhorred: to be enthralled is also to perish. This is contrary to Magdalene’s tale, who like Medusa, lies in the fringes. Sentenced by the masses to be stoned to death for being a prostitute, the stones thrown at her can be read: we’re giving you back your sins, ungrudging, untainted. But she was saved unlike Medusa, Yeshua interferes—in iconography, Herakles: Hercules—averted his gaze from the thing they fear the most, a woman with snakes on her head, which in turn is like extinguishing their desire. The stones in their hands have lost their aim, here at last, they admit defeat, that they are wicked and weak: only people with hearts of stone is incapable of feeling the slightest and lecherous craving for flesh.

#7

The derailed heart runs amok in the streets. This is the seedy Cubao that Tony Perez envisioned a long time ago when the city was still mythic. Now, the city has ran out of myths, even its urbanscape forgotten—gone is the train of imagination, itinerant at night, on the loose, the same train that brought his characters to the darkest corners—by your groin, from your navel, whichever part of your body—to get shitfaced or drown in sleaze, because for some miserable oaf, this is the only chance for salvation. In the map, the derailed heart is the forgotten plot, now being swept and spruced up the way its architects dreamt it to be. The *metropolis*, or the space where people don't necessarily need to be *confreres*—but hints a sense of camaraderie—is the exact space where they can also reveal their tiniest, most insignificant doubts and anxieties, as if the city listens to its woes, but throws it out to the city anyway. A place like this no longer exists, where one's heart can still be singed in asphalt, or encrusted in the pavement like some loose change: everything has been levelled by skyscrapers—oddly, these consecrated places gather at the rim, necks craning at the swarm of feces and mire, not throbbing but rumbling. The derailed heart can no longer survive in the new scheme of things. There is no more room for transgressions, not because it is forbidden, not because it is policed, but because it is now nothing more than ornamental. Like the street rat who's just lost his mind but is demanded at once to declaim a soliloquy, just to validate its place in the street—grime as cosmetic, no more muck to bask in. And so, in the new city, the derailed heart is simply a passing fad, like some corridor full of neon signs, spits and kisses, some crossroad covered with blood and dirt under one's fingernails, those fervent offerings to a stranger, to be trampled on and to want to be trampled on, that someone may pick up even a slice of quivering viscera, only to be an accent or a patch on the back of some worn-out jeans, something to spice it up a little.